

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrta leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrta leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrta leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrta leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrta leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četrstopenne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Jugoslovansko bojišče.

Iz Belgrada 22. avgusta, (oddano ob 2³/₄. uri po polu dne, prišlo v Ljubljano ob 3. uri.) **Včeraj je srbska vojska sijajno premagala Turke, vzela jim zopet mesto Knjaževac, ki so ga bili ondani zaseli, in jih je podila daleč čez planino Tresibabo ven.**

Zadaj stoječe poročilo o bojišču je bilo že stavljeno, ko smo dobili spredaj stoječi zanesljivi telegram iz Belgrada, ki poroča **veliko zmago srbsko**, katero pojasnjuje najboljši zemljevid. Ne le, da so Turke od Morave vrgli, zavzeli so Srbi Knjaževac in čez planino Tresibabo Turke vrgli ven, torej na jugu skoraj popolnem svojo zemljo očistili. Bog pomози dalje!

Boj mej Srbi in Turki, ki je skoro tri tedne bil ponehal, ker si Turki niso naprej upali, Srbi pa so se urili v orožju in čakali, začel se je zopet in pričakovati imamo menda skoraj velikih rečij. Turki so — ne iz Knjaževca in od Zajčara od koder je bilo pričakovati, — temuč od juga, iz Niša, čez mejo udarili in skušali pot do srbske tvrdnjave A lek-sinac dobiti. Černjajev jih je dobro odbil 19. in 20. t. m. On hvali hrabrost srbske armade. Gotovo, da bodo, ali so že Turki tu novo prodrenje poskušali. Mogoče, da jih Srbi na plan puste, in večjo bitvo prevzemo.

Bitka pri Medunu je bila jedna iz mej naj srditejših sedanjega črnogorskega bojevanja. Turkov se je je udeležilo osemnajst bataljonov, kakerim je pomagalo 8000 družih, nerednih čet. Ti moči nasproti stali so samo

štirje črnogorski bataljoni, združeni s 1500 možmi Albaneških Slovanov. Tri ure so streljali jeden na drugega, ter si dajali polne dešarže. Ko se pa Turki umakniti nečejo in se je skoraj videlo, kakor da bi bilo njihovo streljanje bolj vplivno, zgrabijo Črnogorci po handžaru in naskočijo z golim mečem sovražne rajde, ki tacega napada ne preneso, ter se v neredu umikati prično. Nastalo je strašno klanje, v katerem je mrtvih Turkov obležalo 4700. Koliko da je bilo ranjenih se ne ve, ker so jih Turki pri pobegu mnogo sabo vlekli.

Ali tudi Črnogorci so primerno izgubo trpeli. Padlo jih je čez pet sto, katerih je 200 mrtvih in čez 300 ranjenih. Padlo je tudi sedem kapetanov, in mrtvi so štirje praporščaki.

Božo Petrovič pa je nabral po bojišču nad 3000 pušk, čez tri vozove golega orožja in še mnogo drugega plena.

Judovski časopisi so lagali, da je polkovnik Lešjanin, umaknivši se iz Zajčarja ondi popustil brez pomoči mnogo ranjencev srbske vojske. Ko so bile Lešjaninu te laži povedane, je izrazil živ protest proti njim in dejal, da je vzel vse ranjence ter še celo jednega, kateri je bil ravno tisti dan umrl sabo.

Naše prihodnje volitve v deželni zbor.

Novo leto se bliža, ko bomo imeli nove volitve v deželni zbor. Nemškutarji bodo vsa sredstva poskušali, da bi večino dobili na Kranjskem. Mi smo že opozorjali na to naše može in rekli, da se tudi našej narodnej stranki treba pripraviti na najodločnejše delo, tako, da bode protivnikom nemogoče naše falange prodreti. Jedinost nemškujočih protivnikov in ne-

vesela izkustva zadnjega časa nas bodo silila, da bodemo jedini tudi mi, torej bode vse od tega odvisno, koliko bodemo vsi delavni. In začne se v tem oziru nikoli prezgodaj.

Glasilo naših nemškutarjev v številki od zadnje sobote nam se uže grozi, „dass bei den im nächsten Jahre bevorstehenden Landtagswahlen andere Kräfte, andere Capacitäten die Führung des Wahlgeschäftes in den Landgemeinden besorgen werden, als nationale Hetzkapläne. Die slovenische Bevölkerung Krains wird und muss endlich einmal einsehen“ itd.

Sicer vemo, da na izjavah tega lista nij dosti ležeče, vendar kar se prihodnjih volitev zadeva, tu res izraža s temi besedami to, kar meni cela ona nam sovražna stranka, ki je sama po sebi sicer slaba in nenevarna, ki pa za nas opasna postaje ker ima mogočno podporo mogočnega (saj veste čegavega) aparata. Čuli smo uže tudi ustno po strani, da se nemškutarji po Kranjskem zanašajo z neko predrzno gotovostjo, da dobodo večino. In to je gotovo nekaj tacega, kar nas mora pazne ohraniti, da ne dremujemo do zadnjega, da gledamo kje in ali se morda uže ruje zoper sveto našo narodno stvar, ter da takoj paraliziramo vsak škodljiv vpliv.

Kaj nemškutarji mislijo, kdo bode pri njih vzel narodnim kaplanom „vodstvo“ na deželi, ne vemo. Morda upajo zopet na briča? Ali, gospoda, tu volijo volilni možje, veljavnejši in uže omikanejši, tu se ne da s perfidno obljubo, da bo „od patenta menj plačati“ noben glas uloviti. Na briča se zanašate zastoj.

Mar mislite in upate na neko višje mesto, da bode kaplanom prepovedalo volitve udele-

Listek.

Pomladanski valovi.

(Roman, spisal Ivan Turgenev; poslovenil dr. Maks Samec.)

XVII.

(Dalje.)

— „Pričakujem ga uže vsako minuto — da, je uže tukaj,“ odgovori Sanin, pogledavši na ulico.

Pantaleone vstane, pogleda na uro, stlači urno v črevelj trak, ki je bengljaj izpod hlač. Mlad podporočnik vstopi, ves rudeč in zmešan.

Sanin predstavi sekundante drugega družemu. M. Richter, souslieutenant! — M. Zipatola, artiste! Podporočnik se prestraši, ko zagleda starčka . . . Kaj bi bil on še le rekel, ko bi mu on ta trenotek povedal, da se ta njemu predstavljeni „artist“ peča tudi s kuharstvom! . . . Ali Pantaleone je delal, kakor da bi bil uže vaje udeleževati se rednih dvo-

bojev; v tem slučaju je pomogel spomin na njegovo glediščno kanjeno — in igral je ulogo sekundanta zares kakor ulogo. On in podporočnik pomolčita nekoliko.

— „Kaj? Pristopimo!“ reče prvi Pantaleone, igraje si s kancelasto pečetko.

— „Pristopimo,“ reče podporočnik, — „pa . . . pričujočnost jednega od protivnikov.“

— „Precej vas pustim, gospoda,“ se oglasi Sanin, se prikloni, gre v spalno sobo in zapre duri za soboj.

Vrže se na postelj in začne misliti o — Emi; ali razgovor sekundantov je dohajal k njemu skozi zaprte duri. Govorila sta v francoskem jeziku, oba sta ga mučila neusmiljeno vsak po svoje. Pantaleone zopet spomni o dragonarjih v Padovi, o Tarbuskem — podporočnik o „exghizes léchères“ in o „goups à lamiaple.“ Starček pa še slišati nij hotel o nikakih exghizes! H grozi Sanina začne pripovedovati o mladej nedolžnej devi, katere jeden meziniec je več stal kakor vsi oficirji

celega sveta . . . (oune zeune damigella in-noucenta, qua ella sola dans soun péti doa-vale piu que toutt le zouffissie del mondo!) in ponavlja nekolikokrat: „To je sramota! To je sramota!“ (E ouna onta, ouna onta!) Izprva mu nij podporočnik nič ugovarjal, pozneje pa se je slišal v glasu mladega človeka gnjeven trepet in ta opomni, da nij prišel sem zato, da bi poslušal moralne sentencije . . .

— „V vaših letih je vsikdar koristno poslušati besede starejših!“ vsklikne Pantaleone.

Prepiranje mej gospodoma sekundantoma je nekolikokrat postalo burno; trpelo je več ko jedno uro in končalo se naposled s sledečim dogovorom: jutrajšnji dan se bosta baron Dönhof in Sanin streljala in sicer ob 10. uri do polu dne v malem gozdu okoli Hanan-a na 20 korakov dalekosti; vsak izmeij njiju ima pravico dvakrat ustreliti na znamenje, katerega dajeta sekundanta.

Gospod pl. Richter otide, veličastno odpre

žiti se? ali celo za vaše nemške kandidate delati? Varate se zopet! Te prepovedi ali ukaza ne bode. In ko bi prišlo kaj takega, kar se nam pa na Kranjskem nemogoče zdi, ne da se izvesti mej slovensko duhovščino, ki bode pri volitvah gotovo svojo narodno dolžnost storila!

Zaveznik našega cesarja.

Ruski car je ob rojstvenem dnevi našega cesarja 18. t. m. povabil avstrijskega poslanca v Peterburgu in vse, ki imajo kakov avstrijski orden na obed k svoji carski mizi pak je zdraviljo napil „svojemu prijatelju in zavezniku“ cesarju avstrijskemu. Zavezniku! Ta beseda je prav važna, ker v jedrinih napačnih nenavadna, premišljena, in baš ob zadnjih časih pomembna. Ta beseda kaže, da se nismo motili ko smo ob shodu dveh carjev v Zakupih (Reichstadt) sodili, da je zveza Avstrije z Rusijo tesnejša postala, nego je Nemčiji ljubo, še bolj pak, nego je Andrassyju ljubo, kateri bi rad protirusko vnanjo politiko vodil, a ne sme, če hoče minister ostati. Naš cesar je zaveznik Rusije. To za nas prijetno slišanje bode zvenelo po magjarskih ušesih, pa bode tudi one naše Nemce pod hinavsko brado dirnilo, ki se delajo, kakor da bi bili državno zvestobo in avstrijsko celokupnost za sebe v štant vzeli, pa ne nehajo vedno hujskati na Rusijo in vse Slovane.

Pišejo, da je ruski car srbskemu knezu čestitajoč ob priliki poroda sina mu, pristavil željo, da se v njegovo srbsko zemljo skoraj mir povrne. Vladna dunajska „Pol. Corr.“ poroča, da so 20. t. m. tri carske velevalisti v zvezi z Anglijo, Francijo in Italijo ponudile Srbiji posredovanje za sklepanje miru, Ristić je obljubil v imenu srbske vlade najresnejše to ponudbo v preudarek vzeti. Turčija že manjše mirovne pogoje terja, kakor od kraja.

Mi sicer smo prepričani, da prej premirja, niti miru sklepanje ne bode, predno Srbi ne izgube večje bitve. Dozdaj je nijso. Brez glavnega boja se Srbi ne podado. To terja čast srbskega naroda, ki ve, da bode čez nekaj let zopet ponovil boj za slovansko svobodo na jugu, ako mu denes ne bode še sreča mila. Nikoli se pa ne sme pred časom ponižati dati. Ves srbski, ves ruski, ves slovanski narod terja to. In kar ruski narod tako glasno terja, kakor se dan denes godi, to čuje i

ruski car. Ako torej ta ruski car z gotovostjo in odločnostjo našega avstrijskega cesarja svojega „zaveznika“ imenuje, moremo mi avstrijski Slovane, ki smo s celo dušo na strani bratov Srbov, pomirjeni biti in vedeti, da če se bode Srbom slabo godilo, branil jih bode poleg ruskega botra tudi naš svitli cesar! Andrassy je šel te dni na počitnice, to je dobro znamenje: naš dvor govori, ne Magjari!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. avgusta.

Na Dunaj je došel 19. t. m. ruski carjevič Mihael Nikolajevič s soprogo svojo Teodorovno in s sinom Nikolajem in Mihaelom. Na kolodvoru je visoke goste pričakoval beški, ruski poslanec Novikov, ter jih spremil potem v hotel. Cesarjevič imel je uniformo avstrijskega polkovnika.

Mej Čehi in Moravci se vedno po malo prodoljuje prepir, ali naj Moravci še gredo v državni zbor ali naj se povrnó k pasivnej politiki. Zlasti „Politik“ v tem smislu rada dreza.

Poroča se kot nekoliko političen dogodek le to, da je imel knez Karlos Auersperg, glava vstavaškega češkega plemstva, in zadnji predsednik gospodske zbornice svojo drugo — srebrno poroko.

Tudi Magjari imajo sedaj svojo razstavo. V Szegedinu so jo napravili, ter izstavili poljedelske in obrtnijske svoje pri delke. Razstava se je pričela pred nekoliko dnevi, prvi odprt, se vè je bil slovesen. Govoril je tudi ravno sedaj v Szegedinu bivajoč kupčijski minister Simony. Ogerski listi se jako ponašajo s to razstavo, ter pišejo, da jo je že denes do 10.000 tujcev gledat prišlo.

V Pešti se je 20. t. m. obhajal god deželnega svetnika sv. Štefana. Opravljale so se mnoge svetanosti. Mej drugim je celebriral sam Primas veliko mašo, katere so se udeležili ministri, ter vsi mnogoštevní uradi.

Vnanje države.

Grški časnik „Melon“ (bodočnost) izraža upanje in željo o srbskeji zmagi, pa britko o svojih rojcih toži: „Mi potomci starih veličih očetov, mi sini junakov od leta 1821 pokrijmo si lice od srama in sramote nad soboj.“ Res je tako.

Iz Francoskega naznanjajo, da se ondodni škofje združevajo k solidarnemu postopanju proti sedanjí republikanski vladi. Pri zadnji senatorski volitvi v Lavalu je premagal nekov monarhist, kateri je z večino dvajsetih glasov izpodrinil liberalnega kandidata.

O novem vojnem ministru, generalu Ber-

thaut, pripovedujejo, da je tehnično jako izobražen človek. H katereji političnej stranki da pripada, se denes še ne vé.

Na Nemškem sta sedaj dva politična kongresa. V Gotthi zborujejo Nemški demokrati, pod vplivi Liebknecht-ovimi, ter Haselmanovimi; iz programa se razvidi, da se bodo jako važne reči obravnavale. Stranka demokratov je, kakor povsod, tudi na Nemškem silno delavna in živa. Kolikokratov jo je že zadela Bismarkova železna pest, ali vedno je potem le krepkejša postala, ter je faktor, s katerim bodo prav kmalu morali računati pruski ministri.

Mej tem pa tudi v Wiesbadenu zborujejo, in sicer nemški časnikarji. Iz Dunaja prišla sta tija samo zastopnika dunajskega „Tagblatta“ in pa „Presse“. Komaj so ti židje malo dnij skupaj, že raznaša telegraf po celém svetu, kako da pijejo in jejo po banketih, ter držijo humoristične govore!

Dopisi.

Iz gornje savinjske doline

17. avg. [Izv. dop.] Sedaj so šolske počitnice, Profesorji in dijaki hité na deželo, da bi si oddahnili od dolzega truda. Tukaj bivajo obilno tujci vsacega roda, prihajajo pogledat velikanske naše savinjske, solčavske planine. Pa največ hrupa v tem obziru dela vejica štajerskega planinskega društva s svojim središčem v Gradci „Sannthaler“, mej katerimi se posebno delavnega kaže g. prof. na Graškem vseučilišču — Frischauf, kakor glavni organizator vseh izletov na mejo slovenskih kronovin: Kranjske, južne Koroške in Štajerske.

Tudi meni se je slučajno posrečilo, dobiti v roke povabilo omenjenega društva k „svečanostim“ kakor se govori, v savinskih planinah. Program je bil v resnici izvrsten, ter obsegal tri točke: 13. avg. odhod iz gornje Kiselice po novem potu na Grintovec. Nočišče v „Frischaufhütte“. 14. avg. na Skuto. 15. avg. pot v Okrešelj in na Korošico, odtod pa v Logarsko dolino. Mi bi vsem tem gospodom bili jako skloneni, če bi se le našega jezika bolj marljivo učili. Tako je pa ljudstvo nekako bolj plašno, če sreča gospode po več vkup, da si je sploh znano, da se to društvo jako poteguje za naš osamel kraj, za kar mu bodi hvala in slava!

Iz Dunaja 19. avgusta. [Izv. dop.]

(Dr. Fr. Palacky in religiozna tolerantnost.) Na spomin slavnega češkega historika dr. Fr. Palackeja hotela je dunajska „Slovanska

duri v spalnico in priobči rezultat pomenkovanja, ter na novo vsklikne: „Bravo Russo! Bravo giovanetto! Ti boš zmagovalec!“

Črez nekoliko minut se oba odpravita v konditorijo Roselli. Sanin je uže naprej bil vzel Pantaleonu besedo, da ostane dvoboj v največji tajnosti. Za odgovor je bil starec le palec kvišku vzdignil, pomizgetal z očmi in dvakrat zašepetal: „segredezza! (tajnost). On se je bil vidno pomladil in tudi svobodnejše stopal. Vse te nenavadne in tudi neprijetne dogodbe so živo prenesle Pantaleona v tisti čas, ko je še sam prejemal in delal pozore — se ve da — na odru. Baritoni se, kakor je znano, sploh radi petelinijo v svojih ulogah.

XVIII.

Emil je bil prihitel Saninu nasproti — bolj ko jedno uro je uže prežal na njegov prihod, urno mu je bil pošepetal na uho, da mati nič ne ve o včerašnji neprijetnosti in da nij dobro kaj o tem omenjati, da ga zopet spravljajo v prodajalnico!... da pa on

ne pojde, in se rajše kje skrije; vse to je bil povedal v nekoliko sekundah. Pritem se je prijel Sanina za pleča, ga hlastno poljuboval in valjal se po ulici. V konditorski sobi pride Ema Saninu nasproti: hotela mu je nekaj povedati — pa nij mogla. Njena usta so zlehka trepetala, njene oči mizgetale in begale po strani. Sanin jo je skušal prepričati, da je zdaj konec... vseh teh otročarij.

— „Nij bil denes nihče pri vas?“ vpraša ona.

— „Bil je nekdo pri meni — in so se sporazumeli in prišli do zadovoljivega rezultata.“

Ema gre za štacunsko mizo.

„Nij mi verjela!“ pomisli Sanin... se odpravi v sosedno sobo in najde tam Lenoro.

Njej je bila prošla migrena, ali bila je nekako melanholično razpoložena. Ona se mu zadovoljno posmehlja in ga ob jednem zagotavlja, da mu bode denes dolgočasno pri

njej in opomni, da so njene trepalnice rudeče in nabuhne.

— „Kaj vam je bilo, gospa Lenora? Nijste jokali?“

„Tsts“... pošepeta ona in pokaže z glavo na postelj, kjer je bila poprej hči. „Ne govorite od tega... glasno.“

— „No in zakaj ste plakali?“

— „Ali, gospod Sanin, sama ne vem zakaj!“

— „Vas je kdo razžalil?“

— „O ne! Prav otožno se mi je bilo storilo. Spomnila sem se bila na Giovannija Battista... na svojo mladost... in kako je vse to hitro prošlo. Stara sem postala, prijatelj moj — in s tem se ne morem nikakor pomiriti. Zdi se mi, da sem še ista, ko nekaj... ali starost — je prišla... in... v obeh gospe Lenore se prikazuje solnce. Vi, jaz vidim to, gledate na mene in se čudite... Ali tudi vi se boste postarali, prijatelj, in boste čutili, kako britko je to.“

Sanin jo jame tolažiti, jo spominja na

beseda" mrtvaško svečanost prirediti. Slavjansko pevsko društvo se je uže vadilo v ta namen. Odbor „Slovanske besede“ prosi protestantskega popa, naj bi on za slavnega Palackega celebriral mrtvašnico. A kaj mislite, da jim ta odgovori? „Palacky je bil sicer res protestant, a držal se je bolj katoliške vere, tako, da je s tem svojim vedenjem protestantskej veri več škodoval, nego koristil. Delal je le za katolike, a za protestante nič. Zarad tega ne smem in ne morem zanj mrtvašnice celebrirati“. Rekel je in odslovil deputacijo.

Deputacija, ki je vsa začudena morala slišati pastorjevo argumentacijo, podala se je prosit katoliškega duhovna, češ, ker je Palacky katolikom bil udan in je po izreku pastorjevem katolicizmu koristil, bode pa ta pel zanj mrtvaško mašo.

A za boga! Tudi tu je deputacija slabo izkúpila! Katolišk duhoven ne sme za Palackega maševati, ker je ta bil hud Husit; tako se je izustil katolišk duhoven.

Ta dogodek je v vseh tukajšnjih slovanskih in družih krogih senzacijo izbudil. Tesno je bilo vsacemu, da dunajski Slovani niti na ta način ne morejo čestiti spomin slavnega patrijota, moža, ki je v vsacem obziru zlat izgled človečanstvu.

Iz Brega na Primorskem 20. avg. [Izv. dop.] Letošnje leto nam je v začetku slabost obetalo. In tudi dosedaj je vse to izpolnilo. V začetku spomladi nij bilo mogoče zemlje in trsja obdelovati. Veliko vinogradov je zapuščenih brez obdelovanja ostalo zaradi silnega dežja, viharja in mraza. Ko je zimska temperatura svoje slabo delo dovršila, nastala je potem spomladanska, prava sestra zimske temperature. Vedno je bilo deževno, mrzlo, in viharno, in včasih tudi sneženo. Za tem nastane poletje, koje nam je nekaj dobrega obetalo, ali tudi poletje nij ostalo mož beseda, temuč uničilo je vse poljske pridelke s strašno sušo, tako da kmet ne bode pridelal toliko kar je sejal! Fižol, turšica in krompir, ki je jedina kmetova pečenka, vse je tako uničeno, da kmalu spomina od nje ne bode. — Grozdje, katero nam je v začetku veliko obetalo, je vihar pokončal, in kar je še ostalo nam bode suša pod brento spravila. Sena smo se več nadejali kakor smo ga pridelali. Ječmen in vse žito, koje je bilo pozno sejano, ostalo je majheno; še to od je vetra pomana-

drano. Sadjá nam je veliko letos obetalo, ali božji mehovi so nam vse požrli. Vodne nabirnice in studenci so se posušili, ker dva meseca kar nij deževalo.

Domače stvari.

— („Deutsche Einigkeit.“) Ljubljanski „Tagblatt“ od sobote toži, da nij v mestnem zboru več nemške jedinosti, ker narodni zastopniki ne puste s svojimi slovenskimi ugovori, da bi ponemškuteni zastopniki nanarejene večine famijljarno dalje gospodarili, kakor so dolgo let. Verjamemo in razumemo! Ali naša dežela je slovanska dežela in pri nas „nemške jedinosti“ ne potrebujemo.

— (Konfisciran) je bil včerajšnji „Slovenec“. Mi smo ga slučajno videli, brali, a ne vemo zakaj bi bil mogel biti zaplenjen. Tiskovna svoboda je dan denes čudna.

— (Isterska železnica.) Ob dnevi cesarjevega rojstvenega dne se je po isterskej novejši železnici vozil prvi vlak iz Divače v Pulj.

— (Iz Borovnice) se nam piše: V četrtek je zgorel v spodnji Brezovici poleg Preserja kozolec s se senom in žitom vred. Ogenj je bil hitro pogasjen, ker je bila pomoč precej pri roki. Ako bi bil veter nasprotno pihal, zgorela bi bila cela vas; tako imamo pak samo slučaju zahvaliti, da nij bilo večje nesreče.

— (Medved.) Iz Starega trga pri Ložu se nam piše 21. avg.: Medvedi so letos po naših gozdih kaj pogosti. Slediti jih je veliko. V kratkem času sta pritacala dva malo preblizo lovcem, koji so juna posvetili, da nehosta več medu lizala. — Naj povem smešno dogodibico, ki se je pripetila prošli teden, ko so ustrelili družega medveda. — Grajščinski lovec je sprožil v gozdu na kosmatinca in ga sicer dobro zadel, a vendar se je mrha zavlekla še precej daleč v goščo, da je strellec nij mogel kmalu dobiti. Kar pride po naključji drvar na ono mesto, kjer je zver pozneje poginila in brž jo mahne s sekiro tako junaško po črepinji, „da je prec obležal“. Ponosen na tako imeniten čin spravi ubozega, s sekiro ubitega medveda junak domov in, nadejajoč se gotovega darila povabi prijatelje in pije z njimi prav res „na medvedovo kožo“ v gostilni. A kaj se zgodi? Možič pripelje medveda izkazat in pripoveduje na široko in

dolgo, kako ga je. Pa v lovu izvedeni mu dokažejo smrtno rano od svinčenke in dokažejo, da je bil njegov mah le na mrtvega medveda. To je bil smeh! Možu-junaku je upalo srce; sram ga je bilo. A kaj še to! To, to, ki je uže poprej zapil, kar je menil dobiti, zdaj se pa obrisal pod nosom za plačilo 30. gld.; ker te je dobil grajščinski lovec.

— (Difteritis.) Iz Središča se nam piše: Pri nas hudo razsaja difteritis; vsak dan skoraj po dva otroka zadavi. Fizikus je ukazal 10 gld. kazni, kdor ne bi bolnika s to boleznijo v 24 urah naznanil.

— (Dva konja ukradena) sta bila 19. t. m. po noči v Obrižu na slov. Štajerskem posestniku Zadravcu. Do sedaj ja nijso še našli. — Tist Trstenjak, ki je pri nas pogorel, nij bil, kakor se vam je poročalo, pri banki „Slaviji“ ampak pri nekem angleškem društvu „Mercantile“ zavarovan. Tisto po polu dne, ko so mu zjutraj hlevi zgoreli — zgorel je tudi hram. — Ne ve se vendar, kako da se je hram vnel.

— (Okužena) je v Središči vsa goveja živina, boli jo v žrelu in mej parklji. Tudi svinje so v nogah bolne. Nikdo ne sme z živino na pašo, ali pa voziti. Poginilo še do sedaj nič nij.

— (Smrt vsled pijanosti.) Piše se „Sl.“: V Lichtenbachu, fari koprivniški na Kočevskem, bilo je 15. t. m. letno slovesno cerkveno opravilo, ter se je posebno proti noči pilo prav praznično. A tudi ta dan hotel je imeti svojo žrtev; nesreča, nikjer ne miruje. Uže pod noč pride v krčmo dobro nasekani mlinski hlapec od Kolpe, kjer stopajo platno, ki se izdeluje v onih tovarnah. Ker nij bil pod klobukom sam, ampak je bilo videti, da ga njegov sotovariš precej premaguje, ker je vidno omahoval, se mu pivci po navadi posmehujejo. On pa trdi, da je strašno žejen in da si ga upa z duškom izpiti dva bokala, če mu ga le kdo plača. To se tudi zgodi; v štirih minutah izlije vino v sé; še hujše natrkan, nasloni glavo na mizo, a ne vstane več, bil je takoj — mrtev. Tako se nezmernost kaznuje. Nij dosti, da se ga naleze, skuša se še s stavo. A skušnja uči, da je taka stava vselej nevarna. Kdo je pa bolj nespametno ravnal, pivec sam, ali tisti, ki so ga neposredno še zalivali z vinom?

njene otroke, v katerih se je njena mladost obnovila; začne se pa tudi norčevati z njo očitaje jej, da hrepeni po komplimentih. Ona ga poprosi brez šale, naj odjenja, on pa se nij dal pregovoriti, da se pobitost, obupanost plašljivost tolike starosti z ničem potolažiti, odpraviti ne da, da je treba počakati in potrpeti, dokler sama od sebe ne preide.

Sanin jej predloži, da bi igrala „tresette“ — kaj boljšega si nij mogel zmisлити. Ona je bila precej pregovorjena — in pri tem toliko razveselila.

Sanin je igral z njo pred obedom in po obedu. Tudi Pantaleone se je udeleževal igre. Nikdar nijso čopki njegovih las padali tako nizko na čelo, nikoli nij njegov podovratnik uhajal! Vsako njegovo dvigljenje je dihala tako na jedno reč tikajčo važnost, da se je nanj glede, brezvoljno rodila misel: „Kako skrivnost mora ta človek hraniti s toliko trdnostjo?“

„No — segredezza! segredezza!“

Pantaleone je trudil se celi ta dan Sa-

ninu naj globokejše spoštovanje skazovati; za mizo je brez obzira na dame, daval vselej njemu prveinu skledo; pri igri na kvartah je vselej njemu prepuščal prikupek, trdil je, da nij ne na deželi, ne po mestih velikodušnejega, hlabrejšega, odločnejega naroda na svetu, kakor je ruski!

„Ah ti stari igralec!“ je mislil sam pri sebi Sanin.

On se nij toliko čutil nepričakovanemu razpoloženju duha pri gospe Roselli, kakor temu, kako se je njena hčer njemu nasproti kretala. Ne da bi se ga bila izogibala, nasprotno, sedela je najrajša čisto blizu njega, prisluskivala njegovim besedam, gledala nanj, ali z njim očitno v besedo spuščati se nij hotela in ako je hotel z njo govoriti, se je tihoma vzdignila z mesta in se tihoma za nekoliko trenotkov od njega oddaljila. Potem se je kmalu zopet prikazala, sedla kje v kak kot — in sedela nepremično, premišljajoče in dvomeče . . . dvomeče črez vse. Celo gošpa Lenora je bila opazila na njej to nena-

vadno vedenje in jo vprašala dvakrat, kaj jej je?

— „Nič,“ je odgovorila Ema; „saj veš, da sem bila vedno taka.“

— „To je res,“ pritrdi mati.

Tako je prošel ves ta dolgi dan ne oživljeno, ne velo — ne veselo ne dolgočasno. „Se drži Ema drugekratí inace — Sanin . . .“

Kako bi to vedel? Ali bi poskušal radovati se, ali bi vdal se otožnemu čuvstvu pred mogočo, morebiti večno ločitvijo . . . Če tudi nij ne jedenkrat govoril z Emo, je vendar moral biti zadovoljen s tem, da je v teku četrt ure pred večerno kavo prebiral akorde na glasoviru.

Emil se je vrnil pozno, in da bi se izognil popraševanju o gospodu Klüberji, se začel kmalu odpravljati.

Najpred se je poslovil od Eme. Spomnil se je na ločitev Lenskega od Olge v „Onjeginu.“ Krempko jej stisne roko in jej vprašaje pogleda v oči — ona pa rahlo osvobodi svoje prste in se obrne. (Dalje prih.)

— (U mor.) Iz Goriškega se istemu listu piše: Tu pri nas je sploh velika suša. In vendar v kljub temu in grozni vročini ljudje skoraj povsod plešejo. Niso li ob pamet prišli? Da so se jim — vsaj nekaterim — možjani zmešali, pričajo krvavi boji o jednaci pri-ložnostih, pa bolnišnica v Gorici, kjer ranjenci zavetja iščejo, in mirodvor. In če celo možje oženjeni in očetje družinski razsajajo, ni čuda, da mladina nič boljša nij. Tu v L. je oče štirih nepreskrbljenih otrok svojo nespamet s smrtjo plačal; umorjen je bil prišedši iz kraja, kjer so plesalci rogovilili.

Razne vesti.

* (Magjarsko.) Ruski polkovnik je kupoval v Bečkerek u na Ogorskem konje, ki jih je hotel Srbom pokloniti. Ali Magjari so ga pobili na tla in še mu ukrali 4000 cekinov.

* (Predrzen tat.) Koliko predrznost so uže dosegli tatovi naših dnij, skusil je pred kratkim ogerski minister Tisza. Na dan cesarjevega rojstvenega dneva, ko se je ravno odpravljal k cerkveni svečanosti, in se je oblekel v zlato svojo uniformo, moral je kratko pred odhodom odložiti svoj rapir v vhodnej svojej prvej sobi. Ko se je gospod minister povrnil ter je hotel opasati si odloženo orožje, opazi mož, da je pri rapirju izginil mej tem z zlatom prešiti pasnik, zlati ročnik in še nekatere drage malenkosti. Osupnenost ministroma je bila velikanska in to tem bolj, ker je celemu svetu znana skrivnost, da Koloman Tisza ljubi denar in reči, denarja vredne.

* (Kmeti v upor.) V sjudleškeje guber-niji v ruskem doljskem je mej kmeti in žan-darmi prišlo do krvavega tepeža zaradi sta-rega ali novega načina službe božje. Trideset kmetov in dva duhovna so zaprli, potem je bil mir.

* (Baron Elio Marpurgo.) V Benet-kah je to dni umrl znani tržaški jud, bankir baron Marpurgo. Umrlji zapušta neizmerno premoženje in je bil tudi predsednik avstrij-skega Lloydja.

* (Živinska bolezen) na parkljih se je pokazala te dni na več krajih po Hrvat-skem.

* (Beyreuth in Nemci.) Predstave Wagnerovih novih oper v Beyreuthu se na-daljuje. Nemški knezi in velikaši dohajajo tja, isto tako muzikalni umetniki. Mej poslednjimi je velik prepir. Jedni so prepričani, da je Wagner naj večji ženij, ki je ustanovil nove steze godbene umetnosti, drugi mu odrekajo vso muzikalno poezijo.

Dunajska borza 22. avgusta.

Enotni drž. dolg v banko sth.	66	45	kr.
Enotni drž. dolg v srebru.	70	—	—
1860 let. posojilo	111	75	—
Akcije narodne banke	863	—	—

Rujca.

21. avgusta:

Evropa: Dr. Kaizl iz Prage. — dr. Po'x iz Gradca. — Kändler iz Trsta. — Lužar iz Dunaja.
Pri nas: Tomazević iz Dunaja. — Alpon iz Reke. — Varau iz Škofijana. — Go'ob iz Siska. — Thelen iz Dunaja. — Schust iz Trsta. — Taub iz Dunaja. — Calich iz Reke. — Mayer iz Dunaja. — Rosenthal iz Gradca. — Moese iz Dunaja.

P. n. delničarjem banke „Slovenije“.

V seji 9. t. m. je podpisani likvidacijski odbor na podlagi §. 68 bankinih pravil 15 % doplačila, t. j. 30 gld. na vsako delnico določil. Z ozirom na dotično trgovinsko po-stavo od 17. decembra 1862 se tedaj p. n. delničarji vabijo 15 gld. na vsaki medčasn list do 1. septembra 1876, ostalih 15 gld. pa do 1. oktobra 1876 v bankino blagajnico doplačati. V Ljubljani, dne 18. avgusta 1876. (266)

Likvidacijski odbor banke „Slovenije“:
Fr. Potočnik, G. Kern.

Kreditne akcije	144	10
London	121	65
Napol.	9	68
C. k. cekini	5	81
Srebro	102	75

Učiteljske službe.

Začetkom dojdne školske godine 1876/77 imadu se nadomestiti službe učiteljah treče vrste na školah u **Materiji i Brezovici** sa slovenskim učnim jezikom.

Dohodki ovih službah po pokrajnskom zakonu od 3. novembra 1874 br. 30 jesu: letna plaća 400 fr., službena naklada 30 fr., stanovanje u naravi ili dotično odškodovanje s 50 fr.

Oni, što žele težiti za omenjenimi službami, neka predlože svoje po gori rečenom zakonu osvjedočene molbenice, ako su jurve u kakovoj službi, tragom svoje predpostavljene oblasti, ako još nisu pako ravnim putem amo i to najdulje do **15. septembra** t. g.

C. k. kotarsko školsko vjeće.
Voloska, dne 5. avgusta 1876. (264—2)

Umetne zobe in zobišča (Luftdruckgebisse),

ustavlja brez bolečin, ter opravlja plombacije in vse druge operacije z zobmi

zdravnik za zobe Paichel,
stanujoč pri Hradeckega mostu v Malitovej hiši (prvo nadstropje.) (262—4)

Denes v sredo 23. avgusta

bode v

Čitalničneje restavraciji KONCERT

(268)

novu uredjene mestne godbe
pod osobnim vodstvom g. kapelnika Schinzi-a.
Začetek ob 7. uri. — Vstopnina 15 kr.

Pri banki „Slaviji“ sprejme se mož sa-mec za

uradnega slugo.

Pogoji se izvedó pri glavnem zastopu na glavnem trgu št. 10 v Ljubljani. (262—2)

Samoklistirni aparat

(Clysopumpe, Irrigatérje),

Inhalacijne aparate,

klistirne, uretralne in maternične briz-galnice, mlečne pumpe, sesalne stekle-nice, vezi za počene

po fabriškeje ceni.

Jedno le pri (53—20)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajskeje cesti v Ljubljani.

Telegram.

Leipzig, 12. avgusta 1876.

Gospodu Francu Detterju v Ljubljani.

Komisija za premiiranje politehnične družbe v Leipzigu je po-delila mej onimi 15 razstavljalci, ki so se pri konkurenci s familijskimi šivalnimi mašinami udeležili, **Singer Manufacturing Co., New-York** jedino najvišje darilo

častni diplom

z zlato medaljo

za najboljšo konstrukcijo svojih familijskih šivalnih mašin in izvrstno izdelanje vseh naročil.

G. Neudlinger,

generalni agent

Singer Manufacturing Co., New-York.

(267)

Zaloga hišnega orodja

Fr. Doberleta in H. Harischa
v Ljubljani,

v frančiškanskeje ulici št. 8 in na dunajskeje cesti št. 79.

Največja zaloga hišnega orodja,

izdelanega navadno lepo, kakor tudi najbogatejšo okinčanega.

ZALOGA

domačih in inozemskih snovi za mobilije, zagrinjal, rolleaux za okna, prtov za mize, koltrov za postelje, kakor tudi preprog.

Prevzemata tudi tapetiranje sob in okinčanje celih stanovanj, hotelov, kopelj, kancelij itd. itd.

Ceniki in narisi pošljajo se na zahtevanje zastonj, ravno tako oddaje se hišno orodje ali sploh pošiljatev za plačilo na obroke. (248—7)

Cene so kar najmogoče nizke.